

Arrest

nr. 187 454 van 23 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 mei 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 mei 2017 houdende inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA die *loco* advocaat I. OGER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam toe op Belgisch grondgebied op 21 maart 2005 en diende op 22 maart 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken trof op 7 april 2005 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 mei 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing die verzoeker hiertegen instelde werden door de Raad van State verworpen in zijn arrest van 7 maart 2006 (RvS 7 maart 2006, nr. 155 957).

1.3. Verzoeker diende op 4 april 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Verzoeker diende op 14 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid trof op 20 juni 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard.

1.6. Verzoeker diende op 20 februari 2012 wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 19 februari 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 19 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.(...)

voornaam: I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 07.04.2005 (bijlage 26bis) en op 16.08.2011 (bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Op 22.03.2005 diende betrokkene een asielaanvraag in. Op 07.04.2005 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten geldig 05 dagen (bijlage 26bis). Tegen deze beslissing heeft betrokkene een dringend beroep ingesteld. Het CGVS heeft op 20.05.2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker een schorsings- en annulatieberoep ingesteld bij de Raad voor State dat werd verworpen op 07.08.2006. Betrokkenes asielaanvraag dateert van 12 jaar geleden. Indien betrokkene over nieuwe elementen beschikte die een asielaanvraag rechtvaardigden kon betrokkene in het verleden stappen ondernemen om dit te doen. Betrokkene diende echter geen nieuwe asielaanvraag in, bijgevolg kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 14.12.2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd ongegrond verklaard op 20.06.2011. Deze beslissing is op 16.08.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13).

Op 20.02.2012 diende betrokkene een tweede 9bis aanvraag. Ook deze tweede humanitaire regularisatieaanvraag werd negatief afgesloten op 19.02.2013 met een onontvankelijkheidsbeslissing. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 19.05.2017. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt Betrokkene verklaarde aan de politie PZ Deinze- Zulte dat hij een vriendin heeft in Schaarbeek. Opmerkelijk is dat betrokkene de naam van deze vriendin telkens op een andere wijze spelt (D.(...) O.(...) – O.(...) B.(...)) Het feit dat betrokkene een vriendin heeft in België, mevrouw D.(...) O.(...) / O.(...) B.(...) (°(...)), erkend vluchteling afkomstig uit Guinee, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene en zijn vriendin wonen niet samen. Evenmin zijn er gemeenschappelijke kinderen. Betrokkene toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn vriendin behoeft Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner hem steeds bezoeken in Mauritanië.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 07.04.2005 (bijlage 26bis) en op 16.08.2011 (bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Mauritanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...) D.(...) V.(...) A., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie PZ Deinze-Zulte en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge, de betrokkene, B.(...) I.(...) op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 19.05.2017.”

Eveneens op 19 mei 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan ook diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : B.(...)

voornaam : I.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Mauritanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem werd betekend op 16.08.2011 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee/ jaar:

De asielaanvraag, (die helemaal niet onredelijk lang heeft geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Ook betrokkenes 6 humanitaire regularisatieaanvragen werden allen negatief afgesloten. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaarde aan de politie PZ Deinze- Zulte dat hij een vriendin heeft in Schaarbeek. Opmerkelijk is dat betrokkene de naam van deze vriendin telkens op een andere wijze spelt (D.(...) O.(...) – O.(...) B.(...)) Het feit dat betrokkene een vriendin heeft in België, mevrouw D.(...) O.(...) / O.(...) B.(...) (°(...)), erkend vluchteling afkomstig uit Guinee, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene en zijn vriendin wonen niet samen. Evenmin zijn er gemeenschappelijke kinderen. Betrokkene toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn vriendin behoeft Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner hem steeds bezoeken in Mauritanië.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en omdat het om een herhaald bevel zou gaan, zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al

beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.5. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

2.6. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“Verzoeker ontving de bestreden beslissing-op 19 mei 2017.

Huidig verzoek wordt op 22 mei 2017 ingediend, binnen de 5 dagen na de betekening.

Gezien de stand van zaken moet er worden beschouwd dat verzoeker zich voldoende diligent heeft getoond.

In casu, word verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke:

"Het indienen van een gewone schorsingsprocedure zou niet tijdig kunnen tussenkorten om een uitwijzing naar (...) te kunnen te vermijden, zodat verzoeker het huidig verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid moest indienen. Het indienen van een verzoekschrift in uiterst dringende noodzakelijkheid is voor verzoeker het enig middel om tegen de bestreden beslissing een daadwerkelijk

rechtsmiddel te kunnen uitoefenen. Dat verzoeker met deze uiteenzetting voldoet aan de vereiste van de uiterst dringende noodzakelijkheid (...)"(RVS^Arrest nr. 103.762 van 20 februari 2002 in de zaak A. 116.634/XIV-8526.)

Aangezien verzoeker zich in casu voldoende diligent heeft getoond en dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op 19 mei 2017 betekend werd kan de aangevochten beslissing dus bestreden worden bij uiterst dringende noodzakelijkheid (...)"

3.2.2.2. Er dient een onderscheid te worden gemaakt wat de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, naargelang verzoeker de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), thans de eerste bestreden beslissing, dan wel het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, viseert.

3.2.2.3. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen merkt de Raad op dat door de verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3.2.2.4. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, kan onderhavige vordering geen aanleiding geven tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

Wanneer geen uiterst dringende noodzakelijkheid werd vastgesteld, dient de vordering tot schorsing immers op grond van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet te worden verworpen.

3.2.2.5. Met betrekking tot de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 19 mei 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Brugge. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn terugleiding, die weliswaar voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk is dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.6. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wat de verwijderingsmaatregel betreft.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover de vordering gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Doordat:

Verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en zal teruggeleid worden naar zijn geboorteland, zijnde Mauritanië, waardoor hij gescheiden zal worden van Mw O.(...) B.(...) erkend vluchteling afkomstig uit Guinee met: wie hij een vaste relatie heeft sinds begin van het jaar en met wie hij samenwoont (zie stuk 3)

Zij zijn ook van plan te trouwen binnen de kortste termijnen.

Terwijl:

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare-veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of-voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het staat vast da de situatie van de Heer B.(...) onder toepassing valt van-artikel 8 EVRM : « Bovendien het feit dat de eventuele familieleden van betrokkene in Bekte verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 1 van het Bi"nlM aangespen betrokkene inbreuken heft gepleegd die de openbare orde van het land schaden %mis bepaald in artikel 8&2 van het EVRM

Zodat:

De bestreden beslissing niet naar recht verantwoord is om dc hierboven genoemd redenen en om deze redenen dient vernietigd te worden."

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De begrippen 'gezinsleven' en 'privé-leven' uit voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gül t. Zwitserland, , §29) of van een beschermenswaardig privé-leven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privé-leven. De beoordeling van de vraag of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, is een loutere feitenkwestie.

3.3.2.3. Wat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven betreft, verwijst verzoeker naar het feit dat hij een relatie zou hebben met een vrouw uit Guinee die in België als vluchteling werd erkend en met wie hij zou samenwonen en zou willen huwen. Verzoeker tracht deze elementen aan te tonen door in de bijlagen bij zijn verzoekschrift een handgeschreven verklaring van mevrouw O. B. en een afschrift van haar identiteitskaart toe te voegen (verzoekschrift, bijlagen 3 en 4).

3.3.2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker blijkens het administratief dossier ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van Deinze op 19 mei 2017 gewag maakte van een vriendin waarmee hij niet getrouwd was en niet samenwoonde en dat hij haar naam telkenmale anders spelde. Hierdoor rezen er bij de inspecteur van de lokale politie twijfels omtrent de geloofwaardigheid van deze verklaringen.

3.3.2.5. Op grond van de stukken die thans bij het verzoekschrift worden gevoegd, kan bezwaarlijk worden besloten dat verzoeker een begin van bewijs aanbracht van een doorleefde gezinsband met zijn vriendin. Uit de handgeschreven verklaring van de partner van verzoeker, die inderdaad een gesolliciteerd karakter vertoont, en uit een afschrift van haar identiteitskaart kan niet worden afgeleid dat zij effectief zouden samenwonen. Het daadwerkelijk karakter van hun gezinsleven kan op grond van deze stukken onmogelijk worden beoordeeld. Het feit dat de partners beweren huwelijksintenties te

hebben, betekent niet dat zij automatisch een beschermenswaardig gezinsleven zouden hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.6. In de bestreden beslissing wordt het beschermenswaardig karakter van de beweerde partnerrelatie eveneens in twijfel getrokken. Hierbij wordt het volgende overwogen: *“Betrokkene verklaarde aan de politie PZ Deinze- Zulte dat hij een vriendin heeft in Schaarbeek. Opmerkelijk is dat betrokkene de naam van deze vriendin telkens op een andere wijze spelt (D.(...) O.(...) – O.(...) B.(...)) Het feit dat betrokkene een vriendin heeft in België, mevrouw D.(...) O.(...) / O.(...) B.(...) (°(...)), erkend vluchteling afkomstig uit Guinee, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene en zijn vriendin wonen niet samen. Evenmin zijn er gemeenschappelijke kinderen. Betrokkene toont niet aan dat hij de mantelzorg van zijn vriendin behoeft Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn partner kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes partner hem steeds bezoeken in Mauritanië.”* In zijn middel slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststellingen betreffende de afwezigheid van een effectief beleefd gezinsleven aan het wankelen te brengen.

3.3.2.7. Aangezien het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM onvoldoende aannemelijk werd gemaakt, dient dus, in weerwil van verzoekers standpunt in haar verzoekschrift, geen belangenafweging plaats te vinden zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM en dient evenmin een toetsing te gebeuren zoals voorzien in artikel 8, tweede lid van het EVRM.

3.3.2.8. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Verzoeker voert in verder in zijn tweede middel de schending aan van de formele motiveringsplicht. Hierbij wordt nergens verwezen naar een schending van een grondrecht uit het EVRM, het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een ander mensenrechtenverdrag met rechtstreekse werking. Bijgevolg dient dit middel, in de huidige stand van het geding, niet verder te worden onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, evenmin voldaan is aan de derde cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“Verzoeker is van oordeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt.

Het dient te worden opgemerkt dat verzoeker een vaste relatie heeft met Mw O.(...) B.(...), erkend vluchteling afkomstig uit Guinee.

Verzoeker woont samen met haar, in haar woning gelegen te (...) en zij zijn van plan in het huwelijk te treden.

Deze elementen zijn zeer concrete gegevens die aantonen dat verzoeker een ernstig nadeel zal ondervinden uit de schending van art 8 EVRM bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Er is dan ook voldaan aan de voorwaarden opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan bevolen worden.”

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn nadeel koppelt aan de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM, terwijl deze schending, voor zover ze in het middel werd opgeworpen, als ongegrond werd verworpen. Verzoeker kan zich thans in het kader van zijn nadeel niet beroepen op het teloorgaan van een gezinsleven dat reeds eerder onvoldoende bewezen werd geacht. Verzoeker toont niet aan dat het moeilijk of onmogelijk zou zijn om zijn eventuele huwelijksplannen met zijn partner vanuit zijn land van herkomst te realiseren. Zoals in de beslissing wordt vermeld, laten moderne communicatiemiddelen de partners toe om vanop afstand met elkaar contact te onderhouden. Er is dus zeker geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN